

mal, zda snad odprodej části nemovitostí touž smlouvou prodáváných by provádění poz. reformy nevadil. Vždyť strany, předkládající tu kterou kupní smlouvu ke schválení a nečiníce žádných výhrad stran event. vypuštění určitých nemovitostí, dávají na jevo svůj úmysl zciziti, resp. koupiti nemovitosti v kupní smlouvě uvedené jako celek a žádají o souhlas k této jimi zamýšlené transakci. Jen o tom, má-li k ní býti dán souhlas, je úřad povinen rozhodnouti, nikoli o tom, mohl-li by dáti souhlas k odprodeji části tohoto celku, neboť nelze tvrditi, že v žádosti za souhlas ke kupní smlouvě, obsahující řadu nemovitostí, je obsažena sama sebou i žádost za souhlas ke zcizení jakékoliv její části, poněvadž souhrn nemovitostí jednou smlouvou prodáváných zřejmě není totéž jako pouhá jejich část, nýbrž je prodejem zcela jiným. Na tomto právním názoru setrval nss i v daném případě a neshledal nezákonnosti v tom, že žal. úřad, seznav, že nebylo možno schváliti odprodej vodních parcel, zamítl žádost v celém rozsahu.

Z nař. rozhodnutí pak je zřejmo, že jediným důvodem, proč stpů odpírá souhlas dle § 7 zák. záb., jest, že vodní parcely, které spolu s jinými nemovitostmi tvoří předmět kupní smlouvy, mají býti zveřejněny. Vzhledem k tomu může a musí nss, zkoumajе v mezích stížnosti nař. rozhodnutí, omeziti se na otázku, zda žal. úřad právem vyslovil, že prodej oněch vodních parcel mařil by cíle provádění poz. reformy na zabraném velkostatku, o který zde jde, poněvadž dle toho, co řečeno, byl pak stpů oprávněn odepřiti souhlas ke smlouvě té, byť i parcely ty tvořily jen část celé prodávané půdy.

Stížnost nenamítá, že by zveřejnění vodních toků, jež doposud patřily do soukromého vlastnictví, a zájem na zveřejnění tom vymyká se z rámce úvah, v němž se má stpů pohybovati při úvaze o tom, má-li či nemá-li souhlas uděliti, takže po té stránce není tu stížního bodu ve smyslu § 18 zák. o ss. Stížnost tvrdí pouze, že u parcel v kat. obci P. nejde vůbec o vodní toky a že parc. č. ... v B. a č. ... v Č. jsou horskými potoky, jež pro vodní hospodářství státu nemají významu; nepopírá však stran ostatních parcel zjištění žal. úřadu, že jde o vodní toky, které pro veřejný zájem význam mají.

Pak ovšem vzhledem k zásadě shora vyslovené, že lze souhlas odepřiti, i když i jen části prodáváných nemovitostí je potřebí pro účely poz. reformy, nemohlo by býti nař. rozhodnutí nezákonným, i kdyby tvrzení stížnosti stran ostatních vodních parcel odpovídalo skutečnosti. — — —

#### Č. 7802.

**Zaměstnanci veřejní. — Župní zřízení. — Řízení správní \* (Slovensko):** O nároku na zaopatřovací požitky a o výši těchto požitků správce veřejné župní nemocnice, který byl ustanoven před 28. říjnem 1918, nebyl podle zákona č. 210/20 převzat, ale byl na dále ponechán v činné službě, rozhoduje za účinnosti župního zákona župní úřad.

(Nález ze dne 9. března 1929 č. 4.673.)



V ě c : Jan S. v M. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti župnímu výboru župy XX. v Košicích o úpravu pensijních požitků.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím přeložil župní výbor župy košické st-le, v roce 1911 ustanoveného kurátora veř. župní nemocnice v M., na trvalý odpočinek s platností ode dne 1. března 1927 a ustanovil mu pensijní požitky.

Jednaje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, v níž st-l bere v odpor výši výslužného žal. úřadem vyměřeného, zkoumal nss především z úřední povinnosti, zda stížností nař. vyměření výslužného stalo se úřadem příslušným.

Ze správních spisů není patrné, zda st-l byl jako župní úředník převzat podle zák. čis. 210/20 a zda v důsledku toho podle § 10 zák. č. 126/20 přešel dnem zavedení župního zřízení podle tohoto zák. do státní služby, či zda přes to, že nebyl podle zák. č. 210/20 převzat, nebylo s ním naloženo podle tohoto zák., nýbrž byl nadále ponechán v činné službě jako kurátor veř. župní nemocnice až do svého pensionování v únoru 1927. Avšak ať jest tomu jakkoliv, nemohla by příslušnost župního výboru k vyměření výslužného, jež jest stížností vzato v odpor, přijíti v žádném případě v úvahu.

Byl-li st-l župním úředníkem podle župního zák. č. 126/20, tedy úředníkem státním, pak o stanovení výslužného nepřislušelo za účinnosti župního zákona rozhodovati župnímu výboru, neboť zákon župní kompetenci takovou župnímu výboru nevyhražuje. Nebyl-li st-l převzat na základě zák. čis. 210/20 a nestal-li se proto úředníkem státním, pak sluší určit kompetentní orgán k stanovení výslužného podle oněch norem, které se vztahují na služ. poměry zaměstnanců býv. žup. Ani zák. č. 210/20, ani nař. vlády č. 361/20 nemají ustanovení o tom, který orgán jest povolán rozhodovati o tom, zda a jaké zaopatřovací požitky přísluší býv. župním zaměstnancům, kteří nebyli podle ct. zák. do služby státní převzati, pročež jest usouditi, že cit. zákon nechtěl nic měniti na dosavadních předpisech uherských, upravujících otázku kompetence v těchto věcech.

Takovouto kompetenční normu obsahuje předpis § 47 lit. i) zák. čl. XXI. 1886, podle nichž náleží rozhodovati o otázce, má-li župní zaměstnanec právní nárok na zaopatřovací požitky čili nic, jakož i o výši těchto požitků, municipálním výborům. Příslušnost muunicipálních výborů přešla v důsledku §§ 1 a 14 zák. č. 64/18 na adm. výbory a s těchto, počínajíc dnem 1. ledna 1923, podle § 6 zák. č. 126/20 na nové župní úřady (srov. nál. Boh. A 3520/24).

Z toho plyne, že župnímu výboru se nedostávalo kompetence rozhodovati o zaopatřovacích požitcích st-lových. — — —

#### č. 7803.

**Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní. — Řízení správní: \* Vládní nařízení ze 14. srpna 1920 č. 483 Sb., pokud ustanovuje, že o stížnosti do výroku obce o propuštění obecního**